

Fragmenten

III

Daar lag tegen een duin, vlakbij de kust
een vrouw, groot als een godenbeeld,
maar gaaf, het was een beeld van rust.
Zij lag bewegingloos, haar ogen stonden open
en wat geruis leek van de zee of van de wind
bleek fluisteren te zijn, waarnaar zij scheen te luisteren.

O laat mij vrij, fluisterde zij naar boven,
o laat mij vrij, desnoods om kwaad te doen.
Laat mij luid spreken, ook al zou ik liegen,
geef mij te eten, drinken, ook al zou ik spugen,
liefhebben, zelfs al zou ik ontrouw zijn.
Ik vast te lang en haat de geur der heiligheid,
ik ben op slot en haat de veiligheid.
Ik lig als Gulliver gebonden
door duizend levende, niet zichtbare en taaie draden.
Maar mogen deze grote voeten niet meer waden
en mijn plat uitgestrekte, open handen
nooit weer iets grijpen, strelen? Dode landen.
Laat mij weer vrij. Ik wil weer rechtop staan
en ga opzij. Dan doe ik minder kwaad,
dan als ik lig gebonden, met de diepe haat
der machtelozen, die alleen maar ogen zijn,
gladde, geruisloze opalen kannibalen.

Toen zweeg het beeld
en aan de wimpers kwamen tranen,
die snel verdampten en als wierook stegen.
't Gezicht bleef droog en stil, de keel
slikte en een brede hand lag open op het witte zand.

Vasalis

In: Vergezichten en gezichten (1954)

Uit: Verzamelde gedichten

Uitgeverij Van Oorschot, Amsterdam (2016⁹)

“een vrouw”